

ÖRÖMHÍR

VI. évfolyam 3. szám

2019. október

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

„Kiváltképpen októberben imádkozzuk közösen a rózsafüzért. Teljes búcsút nyerhet az a hívő, aki a rózsafüzért templomban vagy kápolnában, családban, szerzetesi közösségben, jámbor társulatban vagy jámbor szándékkal együttlévők közösségében elimádkozza.”

(A búcsúk kézikönyve, Búcsúengedélyek 17.)

A rózsafüzér nekem folyamatosságot jelent az imában, ilyenkor Máriával beszélgetek. Egyedül is boldogság imádkozni, de csoportban szárnyaló, ha legalább egy tizedet én mondhatok és a végén közösen énekeljük, hogy „Szentolvasót imádkoztunk, Máriához fohászkodtunk”. Egy tizedet azért felemelőbb előimádkozni, mert a titok bemondása után a többi hívő imája számomra olyan, mint a szentmisén könyörgést olvasni, amire szintén a közösség válaszol. Mindegyik rózsafüzért szívesen imádkozom, de az Irgalmasság rózsafüzér különösen közel áll a szívemhez.

Októberben még nagyobb jelentősége van, hogy sokan mondjuk a Szentolvasót, hisz ez a Szűzanya hónapja. Biztos vagyok abban, hogy rózsafüzér imáink meghallgatásra találnak. Adja Isten, hogy minél többen és minél többet imádkozzuk!

Szabó Gyuláné

Galambos István:

Égi édesanyám

Fején a korona,
galambok lába előtt.
kezeit imára kulcsolva
várja az érkezőt.

Dolgozószobámban,
a szekrényem tetején -
pazar szoborba formázva
derűsen néz felém.

Oly sokszor keresem
könyörgő imáimban:
"Óvd meg, aki kedves nekem,
- ne hagyd el bajában!"

Oly sokszor segített,
mit hálásan köszönök,
olykor talán csodát is tett
- ettől erősödök.

Égi Édesanyám -
gyermekeddé fogadtál,
boldogan ismétlem hálám,
mert oly sokat adtál.

A HÓNAP GONDOLATA

Molnár János atya

Kötélmászás a menny felé

Egész kicsi voltam, amikor az első rózsafüzéremet megkaptam a nagymamámtól. Fogalmam sem volt hogyan kell használni. Csak láttam, hogy a templomban, mise előtt sokan csendben ülnek, csak a szájuk mozgott és a kezükkel szöszmötölnek valamit az ölükben, hol nagyobbat ugorva egy-egy szemnél, hol egészen észrevétlenül haladva.

Nem erőltette senki, hogy márpedig nekem is meg kell tanulni. Jó is volt ez így. Gimnazista voltam, amikor kaptam egy rádiót és azon be tudtam fogni a katolikus rádiót. És úgy alakítottam az életemet, hogy hazaérve nekiálltam tanulni, hogy mire 6 óra lesz, haladjak vele valamit. De hatkor volt rózsafüzér és még utána tudtam tovább tanulni. Így tanultam bele a rózsafüzér imába. Inkognitóban, mégis közösségben a rádió hullámai révén.

Nem tudom megfogalmazni, mit adott nekem az a monoton imában eltöltött fél óra, de tudom, hogy zavart, ha valamiért kimaradt. A mindennapjaim része lett.

Ekkor jött egy olyan élmény, ami többlet jelentést adott neki: testnevelés órán azt kérte tőlünk a tanár, hogy próbáljunk meg úgy kötelet mászni, hogy csak a kezeinket használjuk. Szerettem sportolni, de ezt túl nagy kihívásnak véltem. Egy alkalommal, amikor a tanár engedett bennünket, hogy azt a tornaszámot gyakoroljuk, amihez kedvünk van, nekirugaskodtam. Éreztem, ahogyan megfeszült mindenem. Próbáltam a lábaimmal is mindig lendíteni magamon, de a lényeg az volt,

hogy elég erősen fogjam a kötelet és minél ügyesebben húzódkodjak felfelé. Az is hozzá tartozik, hogy osztálytársaim közül is sokan meglepődtek, hogy én is nekirugaskodtam. És sikerült. Bár fájtak az ujjaim, fáradt volt a karom, még össze kellett szednem magamat, hogy el ne engedjem fent a kötelet. Végül is leértem.

És akkor valahogy belém vésődött, hogy vannak helyzetek, amikor bármennyire is fáj, ahhoz, hogy „feljebb emelkedjek” neki kell rugaskodni, fogni kell a kötelet. És az is, hogy bármennyire is fáj, akkor sem szabad elereszteni a kötelet, ki kell tartani.

Valahogy így vagyok a rózsafüzérrel. Mostanság egyre nehezebben illeszttem be a napomba, de nem szabad eleresztenünk a kötelet!

Azóta sokaktól kaptam már rózsafüzért, vagy én magam is vettem, ha olyan helyen jártam, hogy akartam emlékezni az adott helyre, ha kezem ügyébe kerül az ott vásárolt imalánc. Manapság már nem nehéz hozzájutni a rózsafüzérhez, de egyre nehezebb időt szakítani rá. Van, akinek túl monoton, másoknak unalmas, van, akik csak nem ismerik. Katolikusként érdemes rászálni magunkat, hogy ezt az imamódot is próbáljuk beépíteni az életünkbe! Olyan eseményeket gondoltat végig, amelyek a hitünk lényegével kapcsolatosak. Így nem csak fizikai erőpróba, de szellemi munka is tud lenni a rózsafüzérezés.

Október hónapban akár egyénileg, akár közösségileg, de imádkozzuk a rózsafüzért!

„Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám”

Miként éled meg a papi szolgálatod hatodik évében, hogy a harmadik állomáshelyedet Zalaegerszegen töltheted?

Mindenképp nagy öröm és úgy érzem, Istennek nagy ajándéka, hogy Zalaegerszegen szolgálhatok és ezt több okból kifolyólag is így érzem.

Sorolom: közel van Zalaháshágy és Zalalövő, ahonnan származom, ide jártam gimnáziumba, ezért ismertem a várost, mikor idekerültem. Laci atya - egykori tanárunk - munkatársként és nem főnökömként fogadott. Tavaly óta itt vagy te is, aki jó barátom vagy és egymást tudjuk támogatni a hivatásban. Annyi, de annyi öröm van itt a szolgálatban, ami rendkívül sokrétű - az óvodás korosztálytól kezdődően, iskolások, gimnazisták, családok, közösségek a nyugdíjas korosztályig bezáróan. Isten gondoskodásának érzem azt is, hogy a közelség miatt édesapámat betegsége idején végig kísérhettem.

Mennyire érzed meghatározónak az itt töltött, gimnazista éveidet?

Hálás vagyok a Mindszentyben eltöltött 4 évért. Mind egykori tanárainknak, mind nektek, barátainknak sokat köszönhetek, hogy most lelkipásztorként szolgálhatok. Azt pedig, hogy most ott taníthatok, ahol saját magam is tanultam, örömmel, ugyanakkor az öregdiák felelősségével is élem meg. A példamutatás kettős felelősségét érzem. Fiatal vagyok még, de a mai diákok már egy más generáció, talpraesettnek és felkészültnek kell lenni minden kérdésre adott válaszzal.

Voltál már káplán aprófalvas, nagy kiterjedésű plébánián és most egy koncentráltabb, nagyvárosi plébánián szolgálsz. Milyennek látod az eltérő helyzeteket kápláni szemszögből?

Mikor Jánosházán és Szentgotthárdon szolgáltam, sokszor gondoltam arra, milyen jó a városi papoknak, mert van egy vagy két templomuk és élnek mint Marci Hevesen, nem kell nekik a filiák között rohangálniuk. Ma már másképp látom. Mind az aprófalvas, mind a városi lelkipásztorkodás teljes embert kíván, egyik hely se könnyebb vagy nehezebb, illetve nem lehet ilyen határozottan mérlegre tenni a kettőt. A falvakban nem igazán jellemző, hogy kis közösségek jönnek létre (kivéve talán a rózsafüzér társulatokat) és vezetni kellene őket. Ott maga a falu egy közösség, ami nem igazán bomlik kisebb csoportokra. Városban ez más, épp azért hogy ne csak "tömeg élményük" legyen a templomba járásról szívesen csatlakoznak Ifjúsági-, Család közösségbe, vagy más hasonló lelkiismereti mozgalomba. Amit szintén újdonságként életem meg, hogy mennyire nagy feladatunk van - főleg itt a központban - a gyóntatási szolgálatban. A város hívei és a környék falvai is felkeresik a gyóntatószékeinket.

Motor vagy a zalaegerszegi Cursillo mozgalom tagjainak „reaktiválásában.” Miért fontos neked a Cursillo?

János atya, hisz erre a választ te is tudod már, mint frissen végzett cursillista. Nekem hatalmas lendületet adott a hivatásom megéléséhez, új tüzet kaptam, amit szeretnék sokakkal megosztani. Ha a cursillo hétvégét többen átelnék, Egyházunk megtudna újulni mind lélekben, mind hozzáállásban. Nagy álmom, hogy eljön egyszer az az idő, amikor úgy megyek be a templomba, hogy mindenki mosolyog és a kereszténységünket úgy éljük, hogy tele van színnel, derűvel. De Colores!

Nem először jártál itt, a kertvárosban. Mégis neked valahogy egészen különleges volt, hogy velünk ünnepeztél. Milyen észrevételeid vannak közösségünkkel kapcsolatban?

Úgy éreztem, hogy azon a fatimai estén sikerült a közösségnek átadni azt a keresztény életérzést, amilyen jó érzéssel követhették a tanítványok Jézust. Láttam, hogy "vették" a prédikáció üzenetét. Itt Zalaegerszegen jó emberek, jó hívek élnek, akik a templomba belépve otthon érzik magukat. A prédikációt úgy kezdtem, "jó itt lenni, jó ismerős arcokat látni", megértem Urunk tanítását, amikor azt mondja: "aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám" (Mt 12,50).

Fatimai interjúsorozatunkban Molnár János atya kérdezte emlékeiről, benyomásairól a kertvárosi plébánia liturgikus közösségének egyik megteremtőjét, a szentgotthárdi plébánost, Bodorkós Imre atyát.

„Legyetek „böcsületes, normális, jó körösztenyek”!

Miként emlékszel vissza kápláni éveidre, a kertvárosi szolgálatodra?

Köszönöm a lehetőséget, hogy az újság lapjain keresztül is találkozhatok a kedves hívekkel. Életem egyik legboldogabb szakaszának tekintem azt a hét csodálatos évet, amelyeket Zalaegerszegen tölthettem. Úgy gondolom, hogy a jó Isten nagyon kivételezett velem, hogy milyen nagyszerű volt első szolgálati helyem.

Nagyon megszerettem Zalaegerszeget, s azóta is egy kicsit másként dobban a szívem, ha ide visszatérek. Sok jó emberi kapcsolat, barátság köt nem kevés emberhez. Az sem titok, hogy későbbi lelkipásztori szolgálatomra bízott településen is sokszor elhangzott: Zalaegerszen így volt, ezt ott így végeztük, én ott ezt tanultam és láttam...

Kertvárosra nagy szeretettel emlékezek vissza. Az Apáczai ÁMK-ban sokszor ünnepelt szentmisékre, a sok szolgálattevőre, hívekre, akik közül azóta már sokan elköltöztek a Földről. Az iskola aulája mindig ünneplőbe öltözött vasárnapra, sok gyónó várt egy kis raktárhelyiségben... Visszagondolok a templom nagy zápporral kísért alapkövetételére, az első kapavágásra, amelyet László atya végzett, a növekvő templomfalakra... a tetőszerkezet építésére, a templomra dermesztő hidegben komplikációval felkerült keresztre, a szentelés előtti templomtakarításra és díszítésre.

A templomszentelés magasztos ünnepére is nagy meghatottsággal gondolok. A Betlehemből leleményesen repülőn szállított stációs szobrok kicsomagolása, de szép volt... Az is elevenen él bennem, hogy milyen öröm volt egy vadonatúj templomban misézni, szertartásokat végezni... Sok lelki és egyéb ajándék, amelyet kaptam a jó zalai hívektől, gazdagították személyiségemet.

Sokan mesélik, hogy miként szerveztétek a liturgikus alkalmakat

Stróber László atyával. Miért tartottad fontosnak, hogy itt is igényes, szép liturgiákat végeztetek?

Köszönöm, már a kérdés is megtisztelő. Olyan sok lehetőséget ad az egyházi év, énekben, imában, különféle szertartások végzésében felemelhetjük a szívünket Istenhez. Adventi hajnali misék, karácsonyi pástorjáték, keresztút, nagyheti liturgia, húsvéti nagymisék, búzaszentelés, autóáldás, úrnap körmenet, búcsúünnep, fatimai esték, felsorolni is sok, hogy az új „házba” költözött közösséggel igényesen mit lehetett együtt megtenni...

Az igényesség, tisztaság, méltóság, pontosság, odafigyelés, lelki igazodás, felemelkedés a mindennapok szintjéről kell, hogy jellemezze azt a liturgiát, amely az Egyház legfontosabb feladata. Persze fontos a karitászmunka, a különféle csoportalkalmak, mindennapi ügyes-bajos dolgok intézése, de egy sem ér fel fontosságban és méltóságban a liturgiához, amely legfőbb célja: Isten dicsőítése és az ember megszentelése.

Nagy ajándék, hogy László apát úr nemcsak főnök, hanem lelki út-

mutató, az ifjú szárnypróbálgatásokat engedő idősebb testvér is volt... sok mindent itt is köszönök neki.

Miként élted meg a továbbindulást Zalaegerszegről? Mit tudtál az itt tanultakból megvalósítani Jánosházán, vagy most Szentgotthárdon?

Fiatal papi, kezdő kápláni éveket tekintve korelnök vagyok Zalaegerszegen – legjobb tudomásom szerint. Hét évet lehettem itt. Nem volt könnyű elhagyni Zala fővárosát. 2008-ban és 2019-ben, amikor új dispoziációt kaptam – mégha el is mondhattam véleményemet, kéresemet a maradással kapcsolatosan – az első szempont a szenteléskor esküvel megerősített engedelmisségi ígéret volt. Az előbb is utaltam rá, sokat, nagyon sokat tanultam itt. Sok minden Jánosháza és Szentgotthárd életében, mint innen származó ajándék megjelent.

Nagyon sokan eljöttek, hogy találkozzanak veled a szeptemberi fatimai estén. Miként élted meg a velük való találkozást? Mit tanácsolnál közösségünknek?

Nagyon örültem a találkozásnak, a régi hűségének és a közösséghez azóta csatlakozott „újak” jelenlétének. Liturgikus találkozás is volt, vagy Kürnyek Róbert atyát idézve „templom előtti puszizkodás”, azaz személyes üdvözlés, pár kedves szó, érdeklődő figyelmesség is jelen volt részemről. Örülök annak, hogy az én szolgálatom gyümölcsei is jelen

vannak még itt, örülök az azóta történt fejlődésnek, újításoknak is. Nem akarom kiprovokálni az újabb meghívást, de szívesen jövök, ha hívnak, talán nem minden héten, természetesen. S a jó kapcsolatot úgy is ápolhatjuk, hogy látogatásaimat visszaadják Szentgotthárdon, Brenner János városában.

Mit tanácsolok? Nem akarok fenn-

költ szavakat mondani, talán röviden: szeressék Istent, örüljenek az egyházi közösségnek, becsüeljék meg a lelkipásztorok és segítőik munkáját, s legyenek egy idős atyát idézve „böcsületes, normális jó körösztények”, mert a mai világban erre nagy szükség van.

Isten áldja Zalaegerszeget, és annak kertvárosi részét is.

INTERJÚ Dancs Jeanette

Gyönyörű nyár volt!

Dancs Jeanette, művésznő tizenhat éve tanít a szombathelyi Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumban. Az ő nevéhez fűződik az ikonfestés elmélete és gyakorlata c. tantárgy 2007-ben történő akkreditálása, amely tantárgyhoz tankönyvet is írt. A gimnáziumban látható, tanítványai közreműködésével készült munkái mellett, több templomban láthatóak alkotásai. Idehaza inkább a Dunántúlon és Budapesten ismert, de számos kiállítása volt már Ausztriában is. Dr. Varga Péter beszélgetett vele az altemplomunkba készített mozaik készítése kapcsán.

Kérem, meséljen kicsit magáról!

Dancs Jeanette vagyok, Szombathelyről jöttem, a Premontrei Gimnáziumban tanítok már 16 éve. Mindig vonzódtam az üveghez, a színes üveghez, valamikor, talán 20 évvel ezelőtt elmentem Pestre egy OKJ tanfolyamra, hogy kipróbáljam, hogy milyen a színes üveggel

bánni. Mindenféle technikát kipróbáltam, amit az üveggel lehet játszani. Az iskolában, ahol dolgozom, a gyerekekkel minden évben készítünk egy-két üvegmozaikot: egyet az iskolába, egyet pedig valahova más-hova, általában a szombathelyi Markusovszky kórházba.

Hogyan kapta ezt a zalaegerszegi megbízást?

Molnár János atyával munkatársak voltunk, amikor a Brenner János Kollégium lelkivezetője volt, és a mi gyerekeink is a kollégiumban laktak. Úgy ismerkedtünk meg, hogy látta a munkákat, amiket a gyerekek csináltak. Amikor szóba került ez a mozaikos gondolat, akkor megkeresett engem, hogy van-e valami ötletem ezzel kapcsolatban. Akkor készítettem egy-két tervet, aztán jött a felkérés ennek a mozaiknak az elkészítésére. Szerencsére úgy alakult, vagy lehet, hogy Isten keze volt benne, hogy pont vége lett az érettségiknek és kezdődött a nyári szünet és neki is állhattam másnap. A ter-

vek már megvoltak, „csak” annyi feladat volt, hogy fel kellett nagyítani a megfelelő méretre és ki kellett rakni színes üvegekből.

Mi volt az inspiráció az elkészítésénél?

Az inspiráció az atya volt...

Igen, az atya sokaknak inspiráció.

Ő határozta meg, hogy mi legyen, küldött ötleteket, én feldolgoztam ezeket az ötletek és a saját képeimre alakítottam, már amennyire ezt saját képre lehet alakítani. Olyan elemeket küldött és én is olyan elemekkel dolgoztam, ami... ősi elem, tehát ez nem modern művészet.

Inkább a keleti ikonfestészet ihlette...

Igen, az ortodox ikonok felé hajlik, mert ott nem lehet tévedni ezekkel a formákkal. Mindketten így gondolkodtunk, hogy megpróbáltuk az ősi forrást megkeresni és az alapján dolgozni, így lett ez az alkotás. Miután elkészültek a tervek az atya megvitatta a képviselőtestülettel, akik néhány változtatást kértek, amit megcsináltam, de a szárnyak így sem lettek kicsik...

Csodálatos lesz a kép! Mit ábrázol konkrétan?

Ez a kép a Boldogasszony, az Istenanya elszenderülését ábrázolja, ortodox alapon nyugszik. Olyan az ábrázolás, hogy a halott anya fölött ott áll a fia és magához emeli testét, lelkét a mennyországba. Az eredeti ábrázolásokon Jézus Máriának egy kicsinyített formáját tartja a kezében és ezt cseréltük ki Szűz Mária Szeplőtelen Szíve szimbólumára, tehát nem az ortodox ábrázolás szerinti „babát” tartja a kezében, hanem a szeplőtelen szívet. A kép két oldalán két angyal látható, középen Jézus és alatta fekszik a halott Szűzanya. Krisztusnak egy kicsit feljebb látható a keze, ahogy tartja a szeplőtelen szívet az ő szíve fölött.

Nagyon szép motívum!

Tényleg azt gondolom, hogy illik a temetőbe és az atya kereste hozzá a zsoltaírdézetet, ami megadja a magyarázatot: „Szívem az Úrban bízott és Ő megsegített!” Úgy néz ki a háttér, hogy egy mandorlában (mandorla: az egész alakot körülvevő, mandula formájú dicsfény, amely az istenség jelképe. A Madonna-képeken Mária istenanyaságára utal. – VP) van Krisztus és a Szűzanya. Mögöttük a világmindenséget, a csillagos égboltot ábrázoltam, amely kis lángnyelvekkel a tüzességet, a transzcendenst, a túlvilágot jeleníti meg, amin át kell még haladnunk, mint egy úton, ami odavezet Hozzá.

A lángnyelvek, a sugárzás hangsúlyozása miatt használt aránylag sok aranyat?

Az arany használatának több oka van: egyrészt azért, mert mutatós, másrészt azért, mivel az altemplom sötét és az arany az összes bejövő fényt magába gyűjti és akkor is csillogni fog, ha nincs világítás. Úgy gondoltam, hogy az altemplomnak a sötétséget lehet így kicsit

ellensúlyba tenni, a ragyogást jobban lehet észlelni. A színvilágát próbáltam úgy összeállítani, hogy harmonizáljon az altemplom nagyon elegáns színvilágával.

Az altemplomban a természetes építőanyagok dominálnak.

Igen és valahol ez a földi jelleg és az égi jelleg ezzel az arannyal, szerintem nagyon szépen kiegészítik egymást.

Mekkora munka volt a mozaik elkészítése?

Egy teljes nyár, reggeltől estig, világostól sötétedésig, ameddig láttam. Mivel nincs műhelyem és Szombathelyen a belvárosban lakom, kibéreltem a fölöttem levő lakást, merthogy ez egy hatalmas felület, egy egész szobányi területet elfoglalt. Milliónyi üvegdarabból áll a mozaik. A hatalmas, négyzetméteres, színes üvegtáblákat először csíkokra vágtuk fel, utána pedig felaprítottuk megfelelő méretűre, amilyenre pont szükségünk volt. Általában trapéz formára, mert ha háromszögre vágjuk, akkor az üveg olyan képzetet kelt, hogy vág, ráadásul szúr is, ezért döntöttünk a trapéz forma mellett. Most is aprítgatnak fel üvegdarabokat, majd azokat ragasztjuk fel a mozaikra.

És hogyan képzeljük el az idei nyarának a mindennapjait?

Reggel megfőztem, felmentem a bérelt lakásba és raktam a mozaikot. Hangos könyveket hallgattam, általában regényeket. Munka közben csak ebédelni mentem le. Valójában gyönyörű nyár volt. Azt nem mondom, hogy sok napot láttam, de azért...a transzcendens az átjárt. Nagyon mély lelkeséget adott. Nagy feladat volt szembenézni egy Krisztus-arcával, főleg ha ilyen méretű. Kicsiben elkészíteni valamit, az egészen más, mint amikor másfél méteres méretű egy arc. Izgalmas feladat volt, néha volt olyan érzésem egy-egy darab beillesztése után, mintha nem is én tettem volna be a helyére. Valaki nagyon-nagyon segített, mert különben nem sikerült volna így, ahogyan sikerült.

Tehát munka közben érezte a Szentlélek működését!

Hátha merhetek ilyet mondani, akkor igen! Remélem, hogy nagy örömük lesz benne!

„Neveden szólítalak!”

Szeptember 21-e is egy „átlagos” napnak indult, bár voltak olyan fiatalok, akik mégis korábban keltek, mint hétvégén szoktak és felültek egy buszra, hogy elutazzanak Budapestre. Vajon mi motiválta őket? A válasz: egy Ifjúsági Találkozó.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülődve szeretnék elérni, hogy a fiatalok is közelebb kerüljenek az Oltáriszentséghez. Ezért került megrendezésre a tavalyi év sikerén felbuzdulva, idén is a *Forráspont*.

5000 keresztény és jövőbeli keresztény. Elképesztő hangulat. Gondolatébresztő tanúságtételek. Találkozások barátokkal. És nem utolsósorban találkozni Azzal, Aki a neveden szólít. Ezekkel a kifejezésekkel tudnám leginkább körülírni, mit éltünk át, mit kaptunk ott egymástól és Istentől.

Kora délutántól lehetett érkezni a BOK csarnokba. A találkozót házigazdája Fábry Kornél atya és Kállay Kati volt. Miután mindenki elfoglalta a helyét, a programokat egy ráhangoló dicsőítéssel kezdtük meg. Nagyon jó volt elhalkulni, csendben lenni, magunkba nézni. Átgondolni az el-

múlt időszak nehézségeit, örömeit. Az elcsendesedés után következtek a tanúságtételek. A meghívott vendégek között szerepelt többek között Kovács András Péter, humorista; Papp Miklós, görög katolikus atya; Pulay Eszter, aerobikédző; Dánielfy Gergely, *A Dalból* és Cristina Scuccia nővér, az olasz *The Voice* nyertese.

Engem személy szerint nagyon mélyen érintett Kovács András Péter „előadása”. A történeteinek egy részében nagyon magamra ismertem. Nagyon értett ahhoz, hogy kösse le a

hatalmas tömeg figyelmét. Az életéről, élményeiről, tapasztalatairól beszélt, de a legkevésbé sem hétköznapian. Halhattunk tőle egy példabeszédet Kimberlyről, a yorkshire terrieréről, Bandiról, a dán dogról és Simeonról. Nem tudom jobban megfogalmazni, mint ahogy ő tette, ezért szeretnék tőle idézni.

„Valójában hegyi kecskék vagyunk. Akik mászunk fölfelé a sziklákon, a meredek sziklákon, az éles sziklákon, a kemény sziklákon, néha vérző patával. És ha egyikünk-másikunk néha elcsat angol, lehet, hogy csak egy másik utat keres. Ami lehet, hogy hosszabb, lehet, hogy rövidebb, lehet, hogy zezugosabb, lehet, hogy fájdalmasabb, de akkor is a csúcs a cél. Ez nem verseny! Nem azt kell nézni, hogy a másik hol tart! Isten mindenkit meg fog szólítani, lehet, hogy a válladon vereget meg, és észre sem veszed. Lehet, hogy már évek óta a sarokból püsszeg neked, lehet, hogy előugrik és rád veti magát. De ha ez így van, akkor az, nem az érdemeid miatt lesz, hanem mert szeret! Szeresd az Istent, szeresd a felebarátodat, mint önmagadat, és ezt én kiegészíteném még valamivel: szeresd önmagadat úgy, ahogy Isten szeret téged! Tartsd magad méltónak! [...] Én nem vagyok egy makulátlan ember, de nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy a gyerekeim úgy szólítanak “Apa!”, és az ölembe másznak. Isten pedig úgy szólít, hogy “Fiam!” – és az ölébe vesz.”

A délután majd az este további részében tanácsokat, segítséget kaphattunk például arra vonatkozóan, hogy hogyan haladjunk a szentté válás útján, hogyan lehet szerellemmel áldozni vagy, hogy tulajdonképpen mit is jelent, ha szövetséget kötünk Istennel és Ő a tenyerén hordoz minket. Úgy gondolom, hogy, ezáltal, az előadás által sokak, köztük én is eddig megválaszolatlan kérdéseinkre is választ kaphattunk.

A következő előadó egy énekesnő volt, Cristina Scuccia nővér. Fergetes hangulatot varázsolt az arénába. Fiatalok százai özönlöttek le a lelátókról hogy a tömeggel együtt énekelhessen, ugrálhasson, tombolhasson és vonatozhasson. A nővér a slágerektől kezdve az Oceans-ig mindent énekelt. Még rappelt is bizonyos részeket! Rendkívül energikus, vidám, önfeléd és csak úgy sugárzik belőle a tűz, amit tovább tud adni. Fiatal és korban nagyon közel volt az átlagkorosztályhoz, ezért nagyon szívhez szólóan tudott hozzánk beszélni. Hangsúlyozta, hogy a későbbi évtizedek alakulására nagyon komoly hatással tudnak lenni és lesznek is a mai fiatalok. *„Bízni kell a fiatalokban és ragyogni fognak, mint a csillagok!”*

A záró mise után egy gyönyörű Szentségimádás során alkalmunk volt újra elmélyülni. Átgondolni azt, hogy tulajdonképpen mit is viszel magaddal. Elhatározásokat, döntéseket hozni. Végül pedig azt mondani: *„Itt vagyok Uram, szólítottál!”*

